

fra det foregives, at der øves en filantropisk Gerning, saa er Svaret som oftest: Vi kunne ikke hjælpe Dem, vi have ingen Penge, det nytter ikke, De maa gaa, eller De maa vente. Skemaet er udfyldt og i Orden, Anbefalingerne ere der, Nøden er der ogsaa, men de Mænd og Kvinder, der staa for at uddele Hjælpen maa beklage, at de kunne ikke yde Hjælpen, for de eje den ikke.

Maa jeg her sige, at der øves mellem Aar og Dag en stor og paaskønnelsesværdig Gerning, navnlig af en Mængde Kvinder i denne By, hvis Navne sjælden nævnes, naar Talen er om dem, der ofrer sig for de fattigste i Samfundet. Jeg tænker her paa de mange Diakonisser ikke alene her i Byen, men ogsaa andre Steder i Landet, som i det stille med smaa Midler udføre en stor Gerning. Men disse Diakonisser staa ofte hjælpeløse, sorgfulde, fordi de ere ude af Stand til, selv hvor den bitreste Nød raader, at træde hjælpende til. Disse Kvinder og iøvrigt mange Mænd, som deltage i det frivillig filantropiske Arbejde, skulle have den Tak og den Paaskønnelse, som de fortjene.

Det Forslag, som jeg har forelagt paa mine Partifællers og egne Vegne, er efter det Princip, hvorpaa det hviler, mere end et Forslag om at yde Hjælp. Det sigter videre til at rejse Hjemmene, at give disse Kvinder Tro, Tillid, Haab og Fortrøstning til de kommende Dage. Det er min Overbevisning, at det i Virkeligheden vil være i Samfundets økonomiske Interesse, ja, af vital Interesse for Samfundet at tage Opgaven op og løse den. Samfundet er ikke tjent med, at der vokser op denne store Skare af forkrøblede, underernærede, blege Væsener, uden fysisk Kraft, uden Energi, uden Iver, uden Evne til at klare sig, naar de kommer ud i Kampen for Tilværelsen. Det er Sandheden. Foruden de mangfoldige, der dø langsomt af Sult, stille, ukendte af den store Verden, vokser der andre Tusinder af Børn op i Enkernes Hjem, som ere forkrøblede og blive ved at være det, som komme til at ligge Samfundet til Byrde, ofte gennem hele deres Liv, og som sætte Børn i Verden, endnu mere underernærede og forkrøblede, end de selv vare.

Jeg beder ærede Medlemmer af Tinget og den højtærede Regerings Medlemmer

erindre, at vi, baade det offentlige og de private, lønne vore Kvinder uanstændig lavt. Hvis vi skride til at yde Enkerne og deres uforsørgede Børn en Hjælp, er det i Virkeligheden kun et Afdrag paa den Ret, som tilkommer dem. Hver eneste af vore fattige Enker maa gennem sit Arbejde hver Dag betale en Præmie til Samfundet. De store Formuer og Indtægter blive til blandt andet ogsaa ved den Udbytning, som finder Sted overfor de arbejdende Kvinder. Jeg siger, at det er baade det offentlige og de private, der lønne Kvindearbejdet slet.

Selv de Lønninger, der betales paa vore Hospitaler, paa Rigshospitalet og Hospitalerne rundt omkring i Landet, ere ikke anderledes, end at mange af de vedkommende Kvinder maa for at leve, skønt de arbejde strengt, ty til det offentlige og til de velgørende Institutioner om Hjælp. Jeg henviser til, hvorledes Syersker, der ere beskæftigede i Statens Tjeneste ved Forfærdigelsen af militært Tøj og Linned, ifølge Statsregnskabet aflønnes med ca. 500 Kr. om Aaret. De have en lang Arbejdsdag, de ere dygtige Kvinder, man forlanger først og fremmest, at de ere kraftige og dygtige til deres Gerning, og Staten lønner dem med 500 Kr. om Aaret!

I Virkeligheden behandler Samfundet alle disse tapre og udmærkede Kvinder skammeligt.

Jeg vil, inden jeg slutter, sige, at vi jo ikke stille Krav om, at den Hjælp, som det offentlige yder til forældreløse Børn, ubetinget og under alle Forhold skal udredes til Enkerne selv. Det er klart, at her maa der tages Hensyn til, hvorledes vedkommende Moder er overfor sit Barn, om hun er økonomisk og en god Husholderske.«

I den paafølgende Debat udtaltes der Velvillie for Sagen fra alle de forskellige Partiers Side. Spørgsmaalet om en mulig Forsikring for de fremtidig faderløse blev fremdraget saavel af Indenrigsminister Jensen Sønderup som af Højres og Regeringspartiets Ordførere, Halsted og Carl Hansen, samtidig med, at alle var enige om, at der burde træffes Foranstaltninger, som kunde afhjælpe de nuværende Nødlidendes Trang. Der udtaltes almindelig Tilfredshed med den Ordning, som er ble-